

Πείνα (9791)

Την πρώτη φορά που είδα εικόνες στομαχιών διογκωμένων από την πείνα, ήμουν εφτά χρονών. Τα Μ.Μ.Ε., κάνοντας για άλλη μια φορά έντονο το φιλανθρωπικό τους χαρακτήρα - ενόψει Χριστουγέννων, είχαν σπεύσει να στρέψουν την προσοχή μας σε μια άλλη ήπειρο, μια άλλη κοινωνία, κάπου όπου μόνο δώρα δεν απαιτούσαν για τον νέο χρόνο.

Αυτό βέβαια αμέσως μετά το ρεπορτάζ «ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ ΧΑΜΗΛΕΣ ΤΙΜΕΣ ΣΤΗΝ ΑΓΟΡΑ - ΔΩΡΑ ΓΙΑ ΟΛΗ ΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ!!!!!»

Και πριν μας ενημερώσουν για το πόσο στιλάτα ντύνει η τάδε παρουσιάστρια την μικρή της κόρη.

Θυμάμαι λοιπόν, ότι αναρωτήθηκα - αρχικά - τί θα πήγαινε άραγε ο Άγιος Βασίλης σε εκείνα τα παιδιά. Φαί; Ρούχα; Παιχνίδια; Επιβίωση; Ακόμα δεν ξέρω.

Οπότε κι εγώ σαν κάθε παιδί, υπερβολικά πρόθυμη να ψάξω για απαντήσεις που τώρα αναρωτιέμαι αν θα κοιμόμουν καλύτερα τα βράδια σε περίπτωση που δεν τις ήξερα δηλαδή, άρχισα να ρωτάω τους «μεγάλους και σοφούς». Ήταν το πρώτο βήμα μου προς την απομυθοποίηση των ενηλίκων.

Αυτό που κατάλαβα, είναι ότι σε χώρες μακρινές μπορεί κανείς να μετρήσει τα πλευρά των ανθρώπων χωρίς προσπάθεια.

Αυτό που κατάλαβα, είναι ότι οι τάφοι έχουν που και που το μέγεθος της μήτρας κάποιας μάνας.

Αυτό που δεν κατάλαβα, είναι ποια ακριβώς είναι η γλώσσα της πείνας.

Αυτό που δεν κατάλαβα, είναι εάν τα παιδιά στις εικόνες αυτές προσεύχονται ή έχουν ήδη πεθάνει.

Ή εάν προσεύχονται να πεθάνουν πιο ανώδυνα από τα αδέλφια και τους γονείς τους.

Αλλά, βλέπετε, φυσικό να μη μιλάμε τη γλώσσα της πείνας. Όταν γεννιόμαστε, είναι σαν να μας παραδίδουν ήδη μέσα σε ένα ζεστό, φιλικό σπίτι. Θα έχουμε τα απαραίτητα. Θα έχουμε παραπάνω από τα απαραίτητα. Θα μεγαλώσουμε, θα ονειρευτούμε, θα ρίχνουμε ξύλα στο τζάκι όταν κρυώνουμε. Αρκεί να μη φύγουμε ποτέ.

Αρκεί να μην ανοίξουμε ποτέ την πόρτα.

Αλλά ξέρεις, καμιά φορά, όταν υπάρχει ησυχία μες στο σπιτάκι, κι όταν δεν είμαστε απασχολημένοι με τις δουλειές και τα πτυχία μας, κι όταν αφήνουμε για λίγο στην άκρη τα φανταχτερά, γυαλιστερά μας παιχνιδάκια, ακούμε τους ήχους.

Ακούμε τους ήχους των αδύναμων χεριών που μας χτυπάνε τη πόρτα.

Αλλά από τη στιγμή που τα εθνικά μας κέρδη, και οι εθνικοί μας ύμνοι και οι ζωές μας ολόκληρες είναι χτισμένες πάνω σε πτώματα εκατομμυρίων, από τη στιγμή που θεμέλιά τους είναι οι διογκωμένες κοιλιές και τα κοκαλιασμένα γόνατα και δάκρυα που όσο κι αν τρέχουν, δε μπορούν χορτάσουν τα σώματα αυτά- Σιωπούμε.

Γυρνάμε από την άλλη.

Ή, καμιά φορά, δείχνουμε τον οίκτο μας μέσα από καμιά δωρεά των πέντε κερμάτων.

Λες και για τα πρησμένα μάτια αυτά φταίνει άλλοι, άλλοι, πάντα οι άλλοι, μόνο οι άλλοι, μια ζωή οι άλλοι, κι εμείς κάνουμε τη καλή πράξη και διορθώνουμε έστω λίγο τα δικά τους λάθη.

Άραγε οι βιομηχανίες έχουν σκεφτεί ποτέ να βγάλουν κι αυτά τα παιδιά σε XL; Ή θα έπεφταν στα αζήτητα;

Και βέβαια όλα αυτά τα ερωτήματα θάβονται κάθε μέρα, θάβονται κάτω από μικρά ασήμαντα σημαντικά ζητήματα που πρέπει να λυθούν, και πρέπει όντως να λυθούν, κι έτσι ξεχνιόμαστε κι εμείς μέρα με τη μέρα, μέχρι να φτάσει η στιγμή που θα κάνουμε πάλι λίγη ησυχία και θα ξανακούσουμε διστακτικά την πόρτα μας να χτυπάει. Εκτός κι αν αποφασίσουμε να την ανοίξουμε.

Ναι, σε κάποιες χώρες, αν μετρήσεις τα πλευρά των παιδιών ένα προς ένα, σύντομα θα φτάσεις στην καρδιά.

Πες μου, τώρα, μέχρι τα πόσα θα μετράς για να φτάσεις στην δικιά μας.